

En ung Moder.

— af —

Emile Richbourg.

Oversat fra fransk af M. . . .

Første Del.

Den smukke Frans.

(Fortsat.)

Frans, den smukke Frans, som man kaldte ham, var af den Slags Menneſter, hvis hele Tragtten gaar ud paa at nyde Livet. Efter hans Mening ſkulde man, uden at beſtyrke ſig om Folgerne, gribe Glæden, hvor den er at finde, mere ſig, hvor der var Lejlighed dertil, tilfredsſtille alle ſine Onſter og give ſine Lidendiſker frit Lob.

Der var noget af en Dyrctiemers Natur i ham; han havde en overordentlig ſtor Viſeſtyrke, og hans Blik var ſolgt, klart og gjennemſeende ſom en Pil. Naar dette Blik udtrykte et Onſte eller en Bejaling, ſaa var det næſten umuligt, ikke at lyde det.

Paa denne Maade var Frans bleven den egenlige Herre paa Gaarden, thi dens Ejer bojede ſig, ligesom Folkene for den unge Mandſ ſtarke Vilje.

Afholdt var han langtfra. Til Tyranner nærer man ikke Kjerlighed men Frygt.

Det var ikke alene over Menneſter men ogsaa over Dyr, at Frans øvede en ſaa forunderlig Magt.

En Dag, da han ſaa ſiøt paa en ſtor Hund, der var paa Rippet til at ſpringe løs paa ham, veg Dyret pludſelig tilbage og gav ſig til at hyle.

„Hvad gaar der af den Hund?“ ſpurgte han.

„De gjør den bange,“ ſagde en Mand, ſom gik forbi.

„Er der da noget ſkrællende i den?“

„Det ved jeg ikke, men De har ſaadan et underligt Blik — — —“

Frans ſnurrede rundt paa Hælen og trak paa Skulderne.

Konen paa Enggaarden, ſaaledes kaldtes den ſmukke Ejendom, ſkulde have ſet nogle Kjoler til ſine tre Smaaſpiger, af hvilke den ældſte endnu ikke var tolv Aar gammel. Hun gik derfor til Felicia for at bede hende om at ſy paa Gaarden.

Den unge Pige manglede ikke Arbejde og gav et tovendt Svar. Var det en Forbanelſe? Men Madam Moutier trængte ſaa ſtærkt ind paa hende, at hun til ſidſt lovede at komme. Desuden vilde hun nødig ſtøde den rige Kone for Hovedet.

Hun ſkulde arbejde otte Dage paa Enggaarden.

Om Morgenens paa den ſaſſatte Dag ſpaferede den unge Pige hjemme ſer.

Da hun traadte ind paa Gaardspladsen hos Moutiers, ſtod hun pludſelig Anſigt til Anſigt med den ſmukke Frans. Deres Blikke mødtes, og begge ſtandsede brat, han, ſom blændet af den unge Piges Skjønhed, hun, forvirret og betagen. En forunderlig, hidtil ukendt næſten ſmertelig Jøleſe oploſ hos hende. Hun var ſom greben af Skrak.

Hun rødmede ſtærkt og blegnede ſtraks derefter. Hun bojede Hovedet og lukkede Øjnene halvt; men hun mærkede, at den unge Mandſ Blik vedvarende var ſiøt fæſtet paa hende.

Dette Optin varede kun nogle ſaa Sekunder, men dette korte Tidsrum var Indledningen til et Sorgespil.

Den unge Pige tog ſig ſammen; Frans traadte til Side for at lade hende komme forbi. Hun gik hurtig over Gaardspladsen og ind i Huſet, hvor Konen og de ſmaa Piger ventede paa hende.

Det varede en Stund, inden hun kunde ſaa Bugt med den nervøſe Ophidſe, i hvilken hun befandt ſig.

„De er meget bleg,“ ſagde Madam Moutier; „De er da ikke dautlig?“

„Det er kun et let Jdebeſindende, ſom intet har at betyde.“

Naar man aabnede Døren til det Værelſe, hvor hun arbejdede, eller naar hun blot hørte Fodtrin i den tilſtødende Stue, jo'r hun ſammen, og hendes Hjerte bankede voldsomt. Hun ſølte ſig greben af Frygt for at ſe Kolskarken træde ind.

Men han og de andre Karle var i Marken.

„Hvem er den unge Pige, ſom gik ind paa Gaarden?“ ſpurgte han en af ſine Kammerater.

„Kjender du hende ikke?“

„Det er forſte Gang, jeg ſer hende, hun er meget ſmuk.“

„Ja det tror jeg nok, hun er den ſmukkeſte Pige i Maanervølle og Omegn.“

„Ja, det er den ſmukke Felicia, Hverdens Datter?“

„Ja.“

„Hun er nok Syppige og er vel kommen for at ſy Kjoler til de ſmaa Piger oppe paa Gaarden.“

„Hun ſkal ſy meget godt; hun har ogsaa været i Lære i Byen.“

„Det har jeg nok hørt Tale om. Hun kommer vel nu flere Dage i Træk til Enggaarden og bringer forhaabentlig nogen Munterhed med.“

Han ſagde ikke mere; men om hans ſanfælgende Læber ſpilte et beſynderligt Smil, og i hans kolde, ſaalgraas Øjne var der et genſomt Udtryk. Han betragtede allerede Felicia Lucotte ſom ſit ſidſte Bytte.

Han tænkte:

„Den ſmukke Syppige ſkal blive min. Den Sag lader ſig nemt ordne og ſaar ingen ſlemme Folger. Hun er jo kun en Hverdens Datter!“

Klokken tolv ſpiſte Felicia Brokøſt med Madam Moutier og hendes Døtre i en lille Spiſeſtue, ſom ſtødte op til en ſtor Sal, hvor den øvrige Huſſtand, omtrent tredive Perſoner, ſpiſte ved et langt Egetræs Bord.

Moutier og hans Karle havde ſpiſt en Time i Kjøkkenet og var derpaa igjen gaaede til deres Arbejde.

Felicia havde hørt dem komme og derpaa ſpøge og le, medens de ſpiſte, og den nervøſe Uro kom igjen over hende.

Konen, der ſaa, at hun var fornuadig og tankfuld, fordooblede ſin Venlighed ind mod hende og ſnallede lidt med hende om Forholdene i Landsbyen for at adſprede hende.

Den unge Pige mødede ſig over denne Samtale og beſroligedes efterhaanden.

Jmidlertid ſvandt Timerne, og den Tid nærmede ſig, da man ſkulde ſpiſe til Middag.

Dette Maaltid afholdtes i den ſtore Sal, og alle Huſets Medlemmer ſpiſte ved ſamme Bord. Felicia ſad til højre for Hr. Moutier og lige over for Kolskarken; men hun ſaa ikke en eneste Vang over paa ham. Derimod ſølte hun, at han ſtødte hende med ſin Blik.

I Almindelighed havde hun en udmærket Appetit; men i Dag var det hende ikke muligt at ſaa en Bid ned; Munden blev liggende urørt paa hendes Tællerken.

Under hele Maaltidet ſagde den ſmukke Frans ikke et Ord. Dette var ikke ualmindeligt, ſaa ingen undrede ſig derover. Heller ikke lagde man Mærke til, at hans Øjne, der lyſte ſom blændende Metal, ſtadig var rettede paa Syppigen med et drifigt Blik.

Den unge Pige rejſte ſig for at gaa.

Den ſmukke Frans rejſte ſig ligeledes og gjorde Mine til at tale, men tav dog.

„Onſter De at blive fulgt hjem?“ ſpurgte Moutier.

„Ja, nej Tak,“ ſvarede hun, „jeg har ingen lang Vej hjem.“

„Na, det er jo heller ikke ſent, og i vor Egn er Vejene heldigvis ſikre ogsaa om Aftenen.“

„Jeg er ikke bange, Hr. Moutier.“

Gaardejeren ſvarede med et lille Smil:

„En ſmuk Pige ſom De, Felicia, kan kun være bange for et, nemlig at møde en altsfor galant ung Herre undervejs.“

Disſe Ord kunde indholde et Vink; men i Moutiers Mund var de kun en Artighed til Syppigen. Jmidlertid gjenlød de for den unge Piges Øren ſom en Truſel.

Hun var ikke bange af ſig; men da hun var kommen ud af Gaarden og ud paa Vejen, gav hun ſig til at løbe, ſom om hun blev forfulgt af en uſynlig Fjende. Hun ſaa hjerter til højre eller til venſtre, langt mindre vendte hun ſig om. Hun blev ved at løbe og troede ſamtidig at høre Skridt bagved, ſom om Kolskarken forfulgte hende og var i Hælene paa hende.

Da hun kom hjem, var hun aandeløs og baded i Svøde.

„Hvor du er varm og forpuffet,“ ſagde hendes Moder til hende.

„Ja, jeg har gaaet vel hurtigt,“ ſvarede hun.

„Er Madam Moutier tilfreds med dig?“

„Ja, det tror jeg nok.“

„Har hun været venlig imod dig?“

„Ja, magesløs elſkørdig.“

„Det var da rart.“

Lucotte var gaaet til Sengs og ſov allerede.

Felicia tændte ſin Lampe, kyſede Moderen og gik ind i ſin Stue.

Hun ſkulde ſy en Kjole færdig til en ung Pige i Landsbyen. Hun ſyede to fulde Timer, og Klokken var over tolv, da hun gik til Ro i Haab om ſnart at kunne falde i Sovn. Man ſover ſaa dejlig, naar man er ſyften Aar gammel!

Men hun var urolig og ophidſet, og Sønnen kom ikke.

Hun vendte og drejede ſig i Sengen, uden at kunne finde Hvile. Beſtandig ſaa hun den ſmukke Frans for ſig, hans ſtøve, funklende, gjennemtrængende Blik var rettet paa hende. Det var et rødfælsfuldt Jøglebillede, ſom uafslægt forfulgte hende.

Ved Daggrø ſaldt hun endelig i Sovn. Trætheden og Trangen til Hvile ſit omſider Bugt med Ophidſelfen. Men Sønnen var urolig og afbrudt. I Drømme hørte hun rødfælsfulde Skrig og forfærdelige Spøgeſer, af hvis tomme Djenhuler røde Flammer slog ud, rakte Armene ud for at rive hende ud af Sengen. Hun værgede ſig efter bedste Evne, men havde ikke Kraft til at ſtøde dem tilbage.

Hun var endnu dybt ind i Drømmen, da hendes Moder aabnede Døren til hendes Værelſe og ſagde:

„Det er paa Tide at ſtaa op, Felicia.“

Hun rejſte ſig i Sengen og gned Øjnene; Svøddraaber perlede paa hendes Pande, og hendes Hjerte bankede voldsomt.

„Ja Moder,“ ſvarede hun, „nu ſtaaer jeg op; hvad er Klokken?“

„Halv ſy. Har du ikke hørt din Fader blæſe i Hornet?“

„Nej Moder, jeg har ſovet lige til nu.“

„Det er ſandt, du kom jo ſent i Seng. Er Kjolen ſærdig?“

„Ja, den ligger paa Bordet, indſvøbt i et Klæde.“

Den unge Pige befandt ſig ikke vel, og hendes Hoved var tungt. Hun ønſkede, at hun kunde blive hjemme fra Enggaarden; men hun havde paataget ſig Arbejdet og maatte ſe fuldenbød det.

Efter at have kyſet Moderen, hvad hun altid gjorde baade Morgen og Aften, gik hun hjemme fra.

Hun ſkødte ſig gjennem Landsbyen og ſvarede næppe Kvinderne, ſom raabte God Morgen til hende. Det var, ligesom om hun var bange for, at de ſkulde ſe, hvad der ſaregik i hendes Indre. Men da hun var kommen over Molsleaaen, ſågtredes hendes Fjed. Jo nærmere hun kom Enggaarden, des mere ſølte hun Strækken fra den foregaaende Dag. Ja, den ſmukke Frans indgød hende megen Næbſel, og hun ønſte ved at tænke paa hans gjennemtrængende Blik.

Engſtelig traadte hun ind i Gaarden, men hun traf der hjerter Frans eller nogen af de andre Karle.

Hun beroligedes fuldſtændig, da Madam Moutier ſmitende traadte henne i Møde paa Dørtærſtelen.

„Kommer jeg for ſent?“ ſpurgte Felicia.

„Nej, aldeles ikke; Klokken har lige ſlaaet otte.“

VII.

Det ſkjæbnets angre Blik.

Førſt om Aftenen gjenſaa Felicia den ſmukke Frans, da hun ved Bordet kom til at ſidde lige over for ham ſom den foregaaende Dag.

Han ſagde ikke et Ord. Han ſkulde ſylde Glasſene, og han røgte trolig ſit Hørr, men i Tavſhed. Den unge Pige havde endnu ikke hørt ham tale.

Hun tænkte:

„Jeg vil ikke ſe paa ham. Men denne Beſtemmelfe overholdtes ikke. Hendes Blik droges beſtandig til ham, ſom om en bydende Roſt havde ſagt:

„Jeg vil have, at du ſtal betragte mig!“ Hver Gang hun ſkattede over til ham, hvilede hans Blik paa hende.

En Gang ſagde Hr. Moutier til Frans:

„Na, Kns, du ſiger ingen Ting, du er da frygtelig tavs i Aften.“

„Jeg har intet at ſkulde have ſagt Huſbond.“

Endelig hørte Felicia den unge Mandſ Stemme.

Ved denneRoſt var der intet afſkrækkende; den var tvært imod blød og tiltalende. Og dog ſyntes den unge Pige, at den havde en underlig haard Klang.

„Ja, Frans, naar man er i godt Selſkab, ſaa kan man altid finde paa noget at ſige,“ ſvarede Moutier.

„J godt Selſkab har man mere ud af at høre til end af ſelv at tale, Hr. Moutier.“

„Og at ſe til, kan du tilføje.“

„Hvad mener De?“

„Jeg mener, at du ſer meget paa Jomfru Felicia.“

„Jomfru Felicia hører jo ikke til dem, ſom man overſer.“

„Ja din Spøgeſugl. Det lader til, at du finder hende ſmuk.“

„Ja viſt,“ ſvarede han hurtigt; „jeg indſer ikke, hvorfor jeg ſkulde være af anden Mening end alle andre Menneſter.“

Den unge Pige rødmede ſtærkt.

„Men, ti dog ſtille,“ ſagde Madam Moutier myndig, „ſer I ikke, at I gjør den unge Pige helt forſkrækket? Du ſkal ikke bryde dig noget om deres blumme Ord, kjære Barn.“

Der blev nu talt om andre Ting, og omſider ſit man Ende paa Maaltidet, ſom havde forekommet Felicia uendelig lang.

Madam Moutier og hendes Døtre fulgte hende til Enden af Vejen.

Hun kom hjem og talte et Øjeblik med ſin Moder, men vogtede ſig vel for at fortælle hende noget om ſine Bekymringer, ſom hun ſelv ſandt latterligt. Straks derefter gik hun til Sengs og ſaldt i en tung Søvn. Den nervøſe Ophidſe efterfulgtes af Slappelfe.

Den følgende Dag ved Brokøſt var to Kjoler færdige. Madam Moutier var henrykt over ſin Syppige. Kjolerne ſad udmærket, og Syppigen var fortrinlig og ſmagfuld. De to ſmaa Piger vilde komme til at ſe ud ſom Prinsſeſſer. Den gode Kone var ſaa glød, at hun omſaandede Felicia og kyſede hende paa begge Kinderne.

Klokken tolv gik Hr. Moutier og tre af Karlene igjen i Marken. Frans og en anden Karl blev paa Gaarden for at fylde Korn i de Sække, ſom ſkulde føres til Møllen.

Tre Gange i Lobet af Eftermiddagen ſandt den ſmukke Frans Paakud til at komme ind i den Stue, hvor Felicia arbejdede.

De to forſte Gange var Madam Moutier inde hos ſin Syppige; han havde ikke henvendt et Ord til denne og var kun bleven et Par Minuter i Stuen. Men til Trods for Madam Moutiers Nærværelſe havde den unge Pige dog ſiddet ſom paa Gløder.

Henimod Klokken fem gik Konen ud i Haven, hvor hun vilde gjøre noget Arbejde ſammen med en af Pigerne.

Felicia havde ikke været at bede hende blive. Hun turde heller ikke kalde paa de ſmaa Piger, der nu var kommen tilbage fra Skolen og legede uden for paa Plænen.

Om han nu ſkulde komme!

I den forſte Spænding lyttede hun, om hun kunde høre Fodtrin.

Hun ſyr af alle Livens Kræfter; Aalen glider med vidunderlig Hurtighed frem og tilbage mellem hendes behændige Fingre. Hun udſpøder et lille Skrig. Hun har ſtultet ſig. Hun fører den ſaarede Finger op til Læberne og ſuger den lille Bloddraabe; derefter ſyr hun videre med ſamme Fart ſom før.

Pludſelig hører Lyden af lette Fodtrin. Hun ſarer ſammen.

Døren aabnes; det er ham.

Hun vilde ſtrige, men det er hende ikke muligt. Hendes Hals er ſom ſammenſnøret. Hendes Hjerte ſtaaer et Øjeblik ſtille; derpaa ſlaar det igjen med voldsom Kraft. Naalen er knækket i Kjøletøjet, og hendes Hænder ligger ubevægelige i Skødet.

Frans ved, at Konen er i Haven og vil blive der nogen Tid. Han lukker Døren og træder nærmere.

Hun vilde gjerne ſigge, men det er hende umuligt at røre ſig.

Han ſer ſiøt paa hende, og hun ſtarrer igjen ſom før tryllet paa ham.

„Man ſkulde virkelig tro, at De var bange for mig,“ ſiger han endelig; „naar De kjendte de Jøleſer og den Beundring, ſom jeg nærer for Dem, vilde De ikke være ſaa bange. Der ſolig. Hvorfor ſkuler De nu Deres ſmukke Øjne for mig. Løſt Hovedet?“

Hun ſølte ſig beherſket af denne Mand og fulgte Opfordringen.

„Na, jeg nu ogsaa ſe et af Deres elſkørdige Smil,“ ordlede han.

Det forlangte Smil viſte ſig ſtraks paa den unge Piges Læber.

„Tak ſkal De have. Og lad os nu paſſiare lidt ſammen ſom gode Venner.“

„Hvad kan De have at ſige mig?“ ſpurgte hun paa en Gang beroliget.

„Ja, mangfoldige Ting. Lad mig forſt komplimentere Dem for Deres Arbejde. Det er nogle nydelige Kjoler, De ſit færdige i Morges; De ſyr jo ſom en Ge, Jomfru Felicia.“

„Jeg gjør, hvad jeg kan, for at tilfredsſtille Madam Moutier.“

„Det har De hørt Lykke til, for hun er jo aldeles rigt over Dem. Da hun i Aftes kom hjem efter at have fulgt Dem paa Vej, vidſte hun ikke alt det gode, hun ſit ſige om Dem.“

„Madam Moutier er ſaa god.“

„Ja, men hun ſynes nu og ogsaa ſærligt godt om Dem, men det gjør jo for Reſten alle Folk. Jeg for min Del gaunſke fortryllet af Deres Skjønhed og Elſkørdighed. Har vaſt født, hidtil ukendte Jøleſer i min Sjæl. I de Dage har jeg uafslægt tænkt paa Dem; Deres Vilde ger mig alle Begne, og naar Jøglene ſynger, tror jeg at Deres Roſt. Om Ratten ſer jeg Dem i Drømme. Kan det betyde, Jøglene Felicia? Na jeg ved det, jeg ved godt, jeg elſker Dem!“

„De elſter mig!“ udbød hun.

„Ja, ja, jeg elſter Dem.“

„Men De kjender mig jo næſten ikke.“

„De ældſte Venner er ikke altid de beſte; Kjerlighed og Had kan optaa pludſelig i et Menneſtehjerte. Jeg elſter Dem, Jomfru Felicia; Kjerligheden har ramt mit Hjerte et Lyn.“

Hun rylkede paa Hovedet.

„Tror De ikke, hvad jeg ſiger?“

„Jeg kan ikke tro det,“ ſvarede hun med halvt Stemme.

„De maa tro, at jeg elſter Dem.“

„Men — — —“

„Na, hvad mener De?“

„Jeg kan ikke forklare den Indflydſe, ſom De har over mig. Jeg vilde helſt tillukke Ørene for Deres Ord og dog formaar jeg ikke at gjøre det. Jeg vilde helſt forſtue, men kan ikke komme herfra alligevel. Jeg maa paa, hvad De ſiger til mig.“

„Ja lyt kun til mine Ord.“

„Da De kom ind, vilde jeg kalde paa nogen, men De ikke ſaa Ordene frem.“

„Og hvorfor vilde De kalde paa Folk eller ſelv Deres Bæ?“

„Jeg er bange — — —“

„For hvad?“

„Det ved jeg ikke.“

„Er De endnu bange?“

„Jeg ved ikke, om det er Frygt, ſom jeg føler; men ſynes, at min Kraft er brudt.“

Han greb hendes Haand; hun ſo'r ſammen.

„Hvor De dog er barnagtig,“ ſagde han. „Tilbad at elſke Dem, og elſt De mig igjen. Kjerlighed er det ſom giver Livet Værd.“

Hun trak Haanden til ſig; den ſaldt tung ned.

„Hvis jeg elſtede Dem,“ ſagde hun, „ſaa vilde det en ſtor Ulykke for mig.“

„Hvorfor det?“

„Jeg er kun en fattig Pige, hvorimod De en Gang blive rig.“

„Ja, De ved, at jeg har en Onkel, en forhenvede Notarius, ſom har Formue?“

„Det ſagde Madam Moutier i Gaar.“

„Det er ſandt, den gamle Mand er rig, og da hans enſte Slægtning, ſaa vil jeg komme til at arve Jeg onſter ſaaand ikke, at den kjære Onkel ſkal dø; han er ſnart ſit ſindſtøve Kar, og i Folge Naturens Dmaa han ſnart gaa bort, og hans Arv tilfalder da Saa bliver jeg rig, men jeg indſer rigtignok ikke, at en Ulykke for den unge Pige, ſom jeg elſter, og ſom mig.“

Min Plan er allerede lagt; jeg vil forpagte eller rere Købe en Gaard. Jeg gifter mig med Dem, og De ver Gaardejerskone lige ſom Madam Moutier.

Sig ikke, at De er fattig, hvad har det at betyde Øjne? Jeg har Penge nok for os begge. Kjerlighed mere værd end Guld.

„De er ung, ſmuk og god. Jomfru Felicia, er De rigdom? Det vilde være den højſte Lykke at ſaa Dem ſit.“

„Ja, ti, ti, udbød hun med ſkjælvende Roſt.“

„Hvorfor ſigge De tie?“

„Deres Ord forvirrer mig aldeles.“

„Sig hellere, at De elſter mig.“

Hun ſaa paa ham med et forvildet Blik.

I den forunderlige Tilſtand af legemlig og Slappelfe i hvilken hun var kommen, var det dog, en hemmelighedsfuld Stemme raabte til hende:

„Tag dig i Agt; det er Løgn, alt hvad den ſiger!“